

Viata Creștină

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească † Anul III, Nr. 50 (109)

poienita.iasi.mmb.ro

30 decembrie 2012

Evanghelia și Apostolul

În Duminica după Nașterea Domnului se citește **Evanghelia de la Matei 2, 13-23 (Fuga în Egipt)**, iar **Apostolul din Galateni 1, 11-19**.

Sinaxar

În această zi pomenim pe **Sf. Mc. Anisia**; Sf. Cuv. Teodora; Sf. Cuv. Leon.

La mulți ani, 2013

Sfânta Muceniță Anisia

Sfântul Nicolae Velimirovici

S-a născut la Tesalonic, din părinți nobili și bogați, cetățeni de frunte ai cetății. Ea a fost crescută cu mare evlavie într-o toată curăția Credenței Creștine. Rămânând orfană de la o fragedă vârstă, s-a închinat pe sine cu totul rugăciunii și cugetărilor dumnezeiești în propria ei casă. Arzând de dragoste pentru Hristos, își zicea adesea întru sine: „O, cât de mincinosă este viața tinereții, întru care te smintești, fie smintești pe alții! Cu cât mai bună este bătrânețea! Iar sufletul meu se umple de tinerețe văzând cât trebuie să aștept până ce voi urca la Domnul.” Și-a vândut averile, a împărțit venitul săracilor, și a viețuit după aceea numai din munca mâinilor ei. Postea cu strictete, dormea foarte puțin, și se ruga neîncetat cu lacrimi. Când se biruia de somn, își zicea: „Groaznic este să mă las biruită de somn, câtă vreme dușmanul meu pururi veghează!” În acea vreme împăratul Maximian a decretat că oricine poate săucidă în voie creștini oriunde îi va afla, fără nici o judecată și nici o sentință. Sfânta Fecioară Anisia a ieșit din casa ei odată ca să meargă la Sfânta Biserică. Era ziua unui festival păgânesc

închinat soarelui. Un soldat imperial, văzându-o foarte frumoasă, s-a apropiat de ea cu obrăznicie, și a întreat-o cum o cheamă. Ea și-a făcut semnul Sfintei Cruci și a zis: „Sunt roaba lui Hristos și grăbesc la Biserica”. Apropiindu-se acela și începând a-i grăi necurate cuvinte, fecioara l-a îmbrâncit și l-a scuipat în față. Atunci soldatul a înjunghiat-o cu sabia în coastă și a ucis-o pe loc. Această Sfântă fecioară muceniță s-a încununat cu cununa veșnicei slave la anul 298. Ea a fost luată de creștini și îngropată cu cinste, iar sufletul ei petrece fericit în Ceruri. Deasupra sfintelor ei moaște s-a înălțat o slăvită biserică.

Moaștele Sfintei Anisia se află în prezent în Tesalonic, în aceeași biserică unde se găsec și moaștele Sfântului Dimitrie. Adeseori, închinându-mă în această biserică, în drum spre sau dinspre Sfântul Munte, ajungeam și la moaștele Sfintei Anisia. Închinându-mă moaștelor sale și realizând că nu știu nimic din viața sfintei, mă rugam Sfintei Anisia să aducă prilejul prin care să aflu viața ei minunată. Și iată că am aflat. Minunat este Dumnezeu întru sfinții săi!

Anul Nou la curtea domnească

Obiceiurile legate de masa din ziua de Anul Nou la curtea domnească sunt relatate de Anton-Maria del Chiaro, secretarul domnitorului Constantin Brâncoveanu:

” La 1 ianuarie, sărbătoare la ortodocși, fiind Sfântul Vasile, dacă vreunul din comeseni strănuta la masă, i se aduce îndată un pahar de vin și pe deasupra i se da o bucată de postav fin și una de atlas ca să-și facă anteriu și haină dedesubt. Strănutul trebuie să fie firesc, nu stârnit anume cu tutun sau altceva căci dacă ar fi așa, în loc să primească daruri, aceluși boier ar fi luat în răs de toți ceilalți. Dar dacă strănuta domnului, atunci marele vistier este silit să dăruiește un brocard de aur pentru o haină.

În aceeași zi se mai obișnuiește a se face și o altă ceremonie foarte curioasă, care aduce multă veselie nu numai domnului, ci și comesenilor lui. Pentru încheierea ospățului este adusă o plăcintă mare făcută din foițe de aluat și în care au fost băgate cu meșteșug, în locuri diferite, cincizeci de ughi sau techini și încă și diferite bilete, asemănătoare cu cele de loto, având scrise pe ele câteva cuvinte arătând un semn bun sau rău în acea zi de început de an. Și astfel, când domnul împarte plăcinta, unuia îi cade vreun ban de aur, altuia vreun bilet, al cărui cuprins trebuie să fie citit cu glas tare de boierul căruia i-a căzut din întâmplare, ca de pildă: beție, îngâmfare, prefăcătorie sau fătărnice, pretenții la tron și aceasta îi înveselește nespus de mult pe

toți, cu atât mai mult, cu cât domnul se folosește de acest prilej pentru a spune vreo vorbă de duh ca să sporească veselia. Aceleași ceremonii se petrec și la masa doamnei, unde, cum am mai spus, se află soțiile boierilor comeseni ai domnului.

După ce s-au sfârșit serbările solemne și salvele de tunuri și muschete, soldații pleacă, fiecare companie urmându-și steagul până la casa stegarului său. Masa însă urmează cu tot mai mare veselie, sporită mereu de belșugul vinurilor celor mai bune, între care, în timpul domnului Constantin Brâncoveanu se serveau din belșug cele mai alese băuturi pe care le produce întreaga Europă. Mâncările sunt foarte multe și bine gătite după moda nemțească, franțuzească sau italienească. Când se schimbau felurile de mâncare, farfuriile se puneau una peste alta cât era masa de lungă, încât se făcea un edificiu așa de înalt, ca boierii comeseni, chiar stând în picioare, cu prilejul închinărilor de care am amintit, nu se putea vedea dintr-o parte în alta a mesei. Dar acest obicei a fost părăsit în vremea mea, pentru a înlătura orice neplăcere. Am observat, cu mare înălțare a sufletului, că nu era zi în care domnul să nu trimită de la masa sa vreun fel de mâncare celor cărora le voia binele și mai ales străinilor, care, pe lângă aceasta, mai primeau și altele de la boieri, precum și câteva sticle de vin bun.”

(Sursa: crestinortodox.ro)

De ce umblă preotul cu icoana pe la casele noastre înaintea Crăciunului și a Bobotezei?

De când o mare parte a populației s-a mutat în zonele industrializate, la oraș, comunitățile nu mai sunt așa cum erau odată la sat, unde toți se cunoșteau unii cu alții. Atunci preotul era om respectat, bine văzut, și oamenii treceau cu sfială pe lângă el. Biserica satului era unul din principalele locuri de întâlnire ale sătenilor, iar preotul îi cunoștea pe toți cu deamănântul.

Astăzi preotul paroh dintr-un cartier este cunoscut doar de cei care calcă pragul bisericii parohiale, și conjunctural de alte câteva persoane, în rest el este un străin pentru ceilalți locatari. Iată de ce atunci când preotul vine cu icoana Nașterii Domnului, sau la Botezul Domnului cu aghiazmă mare, există o reticență din partea unor persoane de a-i permite să intre, din mai multe motive.

De când presa aruncă în ochii noștri tot felul de greșeli ale preoților, greșeli care existau și cu ani în urmă, doar că astăzi se fac publice, oamenii nu merg la biserică au început să fie foarte circumspecți în privința slujitorilor Bisericii, bănuindu-i că-și doresc doar să facă bani.

Venirea preotului din apartament în apartament poate fi înțeleasă de unii ca o modalitate prin care preotul face un ban, neglijând complet aspectul duhovnicesc al acestei vizite. Vreau ca în rândurile următoare să discutăm puțin despre motivația pentru care preotul vine din casă-n casă cu icoana Nașterii Domnului.

Trebuie să știți că acest obicei nu este o invenție bisericească de a mai strânge niște bani, ci are motivații profund dumnezeiești, și este de datoria preotului, dar și a creștinului, de a se bucura cât mai mult de această întâlnire. Dacă la Bobotează preotul și dascălul vin cântând troparul Botezului Domnului în Iordan și oferă aghiazmă mare creștinilor din casă-n casă, la Crăciun preotul nu oferă nimic fizic, și poate de aceea uneori oamenii nu înțeleg care-i scopul acestei vizite.

În Evanghelia după Matei în capitolul 2 se amintește cum magii, probabil înștiințați în prealabil de îngerii, au venit în Ierusalim să-l caute pe regele iudeilor: „Unde este regele iudeilor, Cel ce S-a născut? Căci am văzut la Răsărit steaua Lui și am venit să ne închinăm Lui.” (Matei 2,2). După ce au început a întreba încoace și încolo pe cetățenii Ierusalimului, despre regele ce S-a născut, Irod – actualul rege al Iudeilor la acel moment, află de acest zvon și se tulbură, simțindu-și scaunul amenințat. De fapt Evanghelia precizează că toată populația Ierusalimului S-a tulburat împreună cu Irod: „Și auzind, regele Irod S-a tulburat și tot Ierusalimul împreună cu el” (Matei 2,3). Astfel magii sunt primii vestitori ai Nașterii Domnului Iisus Hristos în lumea întreagă.

Venirea preotului cu icoana Nașterii Domnului împreună cu dascălul său are același scop: de a vesti tuturor oamenilor că S-a născut Hristos, că Fiul lui Dumnezeu S-a făcut om și vine să ne mântuiască.

Bun, dar noi creștinii știm deja acest lucru, de ce totuși preotul ne anunță acest lucru în fiecare an?

Pentru că sărbătorile Bisericii noastre Ortodoxe nu sunt ocazii de rememorare a unor anumite evenimente istorice ci sunt reactualizări, ca și cum noi am trăi în Ierusalimul anului 1 d.Hr., și abia acum aflăm vestea cea mare a nașterii unui rege al Iudeii.

În Evanghelia după Luca, imediat după Nașterea Domnului, evanghelistul amintește de câțiva păstori care stând pe câmp și păzindu-și turma lor, au primit vestea Nașterii lui Iisus chiar de la îngerii: „Și iată îngerul Domnului a stătut lângă ei și slava Domnului a strălucit împrejurul lor, și ei s-au înfricoșat cu frică mare. Dar îngerul le-a zis: Nu vă temeți. Căci, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul. Că vi s-a născut azi Mântuitor, Care este Hristos Domnul, în cetatea lui David. Și acesta va fi semnul: Veți găsi un prunc înfășat, culcat în iesle. Și deodată s-a văzut, împreună cu îngerul, multime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu și zicând: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!”

Vă imaginați ce bucurie a fost în sufletele păstorilor! Ce minunăție! Să vină îngerii și să-ți spună că Dumnezeu S-a făcut om, și apoi ei să cânte de bucurie în fața ta... Ce bucurie! Păstorii au plecat îndată la Betleem să vadă ceea ce li

s-a vestit. Ajungând acolo, au vestit Mariei și lui Iosif ce li s-a întâmplat, bucurându-se împreună de prezența lui Dumnezeu printre ei, ca prunc.

Bucuria păstorilor la aflarea veștii Nașterii Domnului de la îngerii, ar trebui să fie și în sufletul creștinilor atunci când preotul le calcă pragul ușii și începe a cânta și a vesti nașterea Domnului!

Preotul în parohie este simbol al prezenței reale a lui Dumnezeu printre oameni. Când preotul îți calcă-n casă atunci Hristos pășește în casa ta! Când preotul binecuvintează pe toți cei ai casei, atunci să știi că Dumnezeu este Cel ce te binecuvintează și dă pace casei tale.

Dar și noi, ca și păstorii pe câmp, primind vestea Nașterii Domnului, mergem la Biserică să ne convingem de ceea ce ni s-a vestit, și acolo ne întâlnim cu Maica Domnului, cu Domnul Însuși, cu îngerii, cu toți sfinții prezenți în Împărăția Cerurilor... și atunci simțim acea bucurie mare, toți împreună, avându-l pe Dumnezeu în mijlocul nostru.

Venirea preotului în comunitate era înainte motiv de mare bucurie și emoție, oamenii gătindu-și casa cât mai frumos, pentru a-l întâmpina chiar pe Dumnezeu. Iată de unde și obiceiul ca de Crăciun să-ți primenești și casa nu numai sufletul.

Venirea preotului este o ocazie de a-i mai spune ce ai pe suflet, de a-i arăta viața ta așa cum este ea... chiar în intimitatea casei tale.

Preotul nu ne vestește doar Nașterea Domnului ci venirea lui Dumnezeu pe pământ, chemându-ne pe toți la mântuire: „Veniți la mine toți cei osteniți și împovărați și eu vă voi da odihnă” (Matei 11, 28)

Venirea preotului e un semn al iubirii lui Dumnezeu, Care iese în întâmpinarea fiilor Săi risipitori, oferindu-Le chiar viața Sa, doar doar să se mântuiască.

„În comunitatea rurala tradițională, după momentul cântării troparului Nașterii, preotul binecuvânta alimentele pregătite cu grijă și așezate pe masă, lângă icoane. După ce alimentele au fost binecuvântate pot fi oferite de pomană pentru sufletele celor adormiți, astfel încât și aceștia să se bucure de vestea cea minunată a Nașterii Domnului. Pentru sufletele celor adormiți se pregătesc colăcei, bob fiert, grâu fiert, prune uscate, sărmălate de post, precum și fructe, printre care mere și nuci.” (Teodor Dănălache)

Aceste merinde erau date în dar celor săraci. Iată ce frumos se împletesc în viața creștinului român vestirea nașterii Domnului (colindele), rugăciunea, Crăciunul, învierea morților, icoana, milostenia, comunitatea parohială, iubirea, respectul față de preot și toate cele dumnezeiești.

A colinda înseamnă a vesti Nașterea lui Hristos, dar primul care vestește Nașterea Mântuitorului într-o comunitate ar trebui să fie preotul, ca mesager al lui Dumnezeu. Preotul venea pe vremuri cu icoana Nașterii în ajunul Crăciunului, dar astăzi pentru că parohiile au foarte mulți enoriași la oraș, preotul începe colindatul din casă-n casă cu câteva zile înainte, pentru a putea trece pe la fiecare. Dacă am sta și ne-am gândi mai mult am afla multe înțelesuri dumnezeiești ale venirii preotului în casa creștinului, așa cum Hristos a intrat în casa lui Zahau, iar acesta simțind dumnezeirea Lui, s-a pocăit și a zis că va da milostenia jumătate din averea sa și va întoarce împătrit celor pe care i-a nedreptățit.

Nu vă uitați la vrednicia preotului care vă calcă pragul casei, ci bucurați-vă că Hristos este Cel care vă binecuvintează și vă dă din pacea Sa, tuturor! (Claudiu Bălan)

Publicație editată și distribuită gratuit de:

Parohia „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil”
Poienița - Protopopiatul Pașcani

Adresa:

Hârtoape, com. Vânători, jud. Iași, cod poștal 707578

Concept grafic: **Pr. Marius Tabarcea**

Tel: 0745 77 64 56

email: parohia.poienita@yahoo.ro

web: poienita.iasi.mmb.ro

www.facebook.com/parohiasfintiiivoievozi.poienita